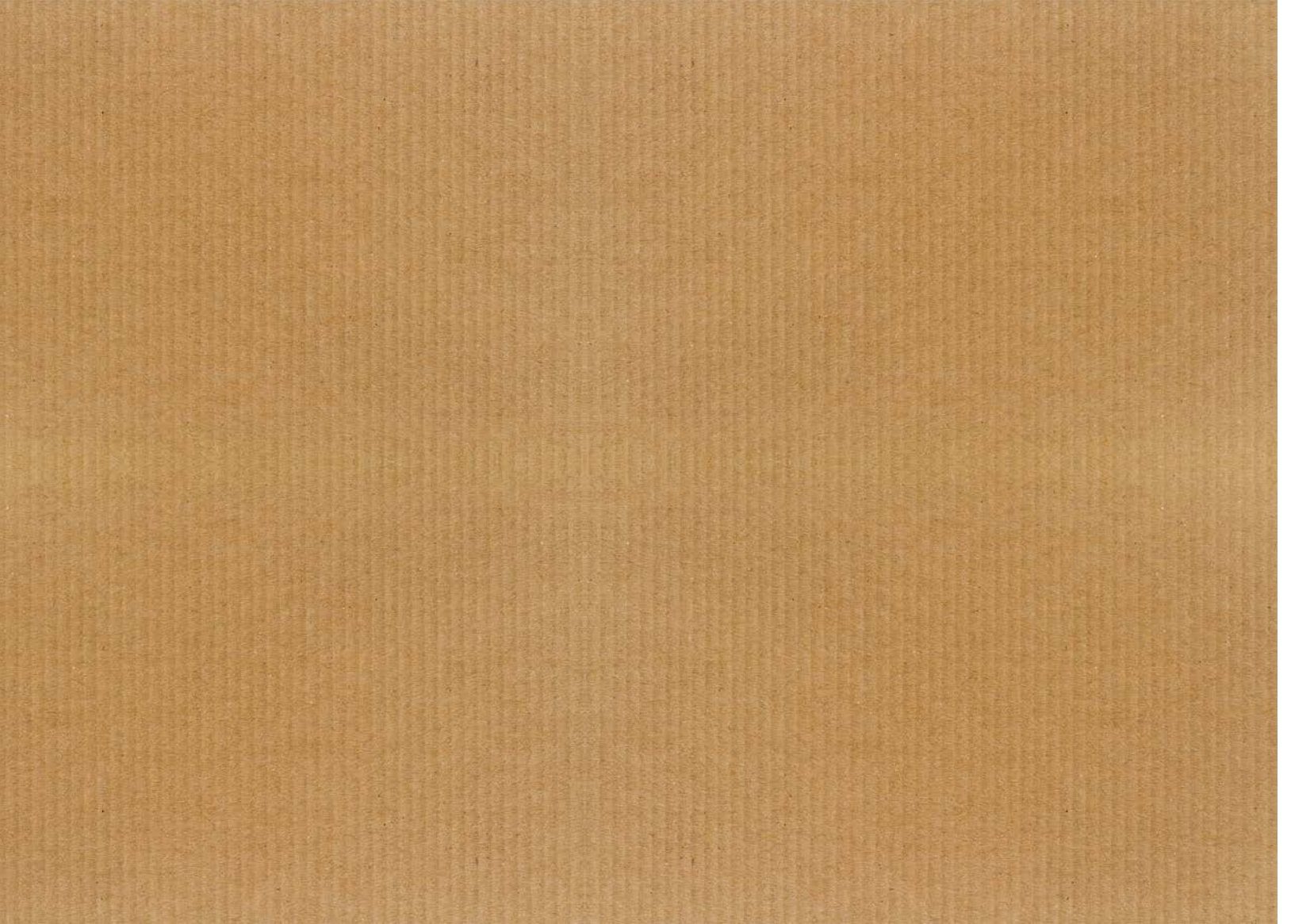

WORTELS & VLEUGELS

PLEEGZORG, EEN HUIS MET VEEL KAMERS

Pleegzorg West-Vlaanderen, antennepunt Ieper, viert dit jaar haar tiende verjaardag. Tien jaren vol met verhalen: mooie, ontroerende, triestige, troostende, onthutsende, warme, pijnlijke, grappige,... In dit project willen we er graag een aantal met jullie delen. Sommige verhalen schreeuwden om verteld te worden, anderen smeekten stiller om gehoor. Er zijn verhalen bij over tegenslagen in het leven, maar evenzeer over veerkracht en hoop. In beeld, woord, zang zochten ze een weg tot bij jullie.

De Chalet in Kimmel was 'verhalenvanger' van dienst en fungeerde als ideale gastheer voor die rijkdom aan perspectieven in pleegzorg. Pleegzorg is een huis met veel kamers, net zoals de Chalet...

Stap binnen in het pand, zet al je zintuigen open en laat je verrassen! Deze brochure dompelt je verder onder in de pleegzorgwereld met getuigenissen van pleegzorgingewijden die deelnamen aan het project. Geen promopraatje over pleegzorg, maar authentieke verhalen waarin het gaat over de mooie, maar ook de minder mooie kanten van een pleegzorgverhaal. Fotograaf Dieter Procureur bracht alles prachtig in beeld.

Veel lees-, kijk- en luisterplezier!

AUKE

Auke, 19 jaar, zegt volmondig ja op de vraag om haar verhaal te delen. Ze doet dit op een krachtige manier: rustig en heel vaak met de glimlach, zonder de kwetsbaarheid te schuwen.

Sinds 2021 verblijft ze bij haar maternale grootouders. In haar jonge leven moest ze al heel wat watertjes doorzwemmen. Ze was 4 toen haar ouders uit elkaar gingen en daarna verliepen de relaties tussen beide families moeilijk. Maar de echte breuklijn in haar leven kwam in maart 2014 toen ze haar mama verloor in een auto-ongeval, waarbij zij samen met haar broer op de achterbank zat.

Hoe is het voor jou om nu bij je maternale grootouders te wonen?

Heel dubbel. Langs de ene kant leuk, omdat ik mijn grootouders vaak zie en me daar goed voel, maar ook droevig omdat ik papa nu veel minder zie en minder contact heb met mijn familie langs papa's kant. Nadat ik bij mijn grootouders ging wonen, heb ik drie jaar geen contact meer gehad met papa en mijn familie langs die kant. Recent heb ik wel weer contact gezocht met hen. Ik hoop dat ik die band wat kan herstellen. Ze blijven belangrijk voor mij.

Ik worstel heel erg met het gevoel tussen twee vuren te zitten. Zo lang ik me kan herinneren zijn er spanningen tussen de kant van mijn papa en die van mijn mama. Dat geeft me heel erg het gevoel te moeten kiezen, en dat wil ik niet. Voor mij zijn beide families

belangrijk. De dood van mijn mama was sowieso een breuklijn in mijn leven, maar het getrek nadien om wie voor ons zou zorgen, was voor mij niet makkelijk en blijft tot op vandaag moeilijk.

Mijn oudere broer woont nog bij papa en mijn oudere zus verblijft al sinds het ongeluk bij een tante en nonkel langs mama's kant. De gespannen situatie en het verschil in hoe mijn broer, zus en ik daarmee omgingen, zorgen er wel voor dat mijn band met hen niet zo goed is. En dat vind ik wel jammer, want ik denk dat we alle drie hebben geleden onder de situatie. Ik heb er met hen nog nooit over gepraat. Maar misschien kan dit ooit nog wel.

Ik ben momenteel heel erg aan het zoeken hoe ik toch contact kan houden met de kant van mijn papa. Aan mijn grootouders langs papa's kant bijvoorbeeld heb ik warme herinneringen. Papa bracht ons vaak naar hen vóór schooltijd omdat hij vroeg naar zijn werk ging. Ik was er graag.

Wie of wat is belangrijk in je leven vandaag?

Familie en vrienden, veel meer dan materiële dingen. Je kunt samen dingen doen, leuke en minder leuke momenten met elkaar delen, al doe ik dat zelf veel te weinig. Praten met hen over de dingen die me echt bezighouden, zoals ik nu doe, doe ik zelden met anderen, terwijl ik wel voel dat het me deugd doet. Ik ga wel naar een psychologe en dat helpt me.

Ik heb een klasgenoot die héél veel voor mij betekent. En ook mijn beide grootouders spelen een belangrijke rol in mijn leven.

Wie of wat geeft je vleugels?

Mensen die je aanvaarden zoals je bent, met je sterktes en kwetsbaarheden. Zo had ik laatst stage op de dag dat mijn mama precies tien jaar gestorven was. Een moeilijke dag voor mij. Ik had mijn stagebegeleidster hier vooraf van op de hoogte gebracht. Ik vond het dan ook echt heel deugddoend dat de stagebegeleidster die dag even de tijd genomen heeft om te polsen hoe het met me ging. Dat betekende veel voor mij! Zulke kleine dingen maken een groot verschil.

Waarom wou je graag meedoen aan dit project?

Ik vond de startbijeenkomst heel leuk, dus wou ik me wel engageren. Ik voelde dat er ruimte was voor mijn verhaal. Het vroeg wat moed om er alleen naartoe te komen, dus ik ben wel trots op mezelf dat ik die stap durfde zetten.

Ik wil pleegzorg graag mee in de kijker zetten. Zowel mijn zus als ik verblijven in een pleeggezin uit ons familiaal netwerk. Het was voor ons beiden een goeie oplossing op een moment dat het heel moeilijk liep. Ik zou het voor mezelf zelfs als 'levensreddend' benoemen. Op het moment dat ik bij oma en opa ben gaan wonen, ging het echt niet meer. Ik was mentaal helemaal op en had nood aan een plaats om tot rust te komen. Het werd teveel voor mij op dat moment: er was corona, thuis liep het niet goed, op school kon ik mijn draai niet vinden,... Ik werd voor twee weken

naar oma gestuurd. Na twee weken vroeg ik zelf om daar te mogen blijven. Ik kwam er tot rust. Ik hoop dat pleeggezinnen dit ook voor andere kinderen en jongeren kunnen betekenen. Dit project is een mooie manier om mensen kennis te laten maken met pleegzorg.

Hoe kijk je terug op het project?

Leuk om te doen. Het contact met andere mensen doet me deugd. Het is goed dat ik dit doe want ik heb de neiging niet veel uit huis te komen. Ik ben van nature nogal een huismus, maar ik wil er ook zijn voor mijn grootouders. Mijn opa heeft nogal wat gezondheidsproblemen en ook voor oma is het niet altijd gemakkelijk.

In het project heb ik het gevoel dat ik er mag zijn, mét mijn verhaal. En dat ik niet alleen ben... iedereen draagt een verhaal mee.

Hoe kijk je naar de toekomst?

Mijn leven tot nu toe voelt aan als een regenbui, dus ik hoop dat er ook nog wat zon komt. (lacht) Ik heb geen grootse dromen, maar zou blij zijn met de gewone dingen, dat alles goed loopt. Ik ben daarin heel realistisch, ik wil niet te veel verwachten want ik wil niet ontgoocheld worden.

Eerst mijn zevende jaar van het middelbaar afwerken. Ik studeer organisatie-assistentie aan het Viso in Roeselare. Daarna wil ik werk zoeken. Op mijn laatste stageplaats mocht ik in het ziekenhuis bij de nierdialyse de bakken met materiaal en de bergingen aanvullen.

Dat deed ik echt graag. Ik hoop
zoiets te kunnen doen.

Ik zou graag nog enkele jaren
bij oma en opa blijven wonen
zodat ik wat kan sparen. Aan
echt alleen wonen denk ik nog
niet.

**Als je een wens zou mogen doen,
wat zou je dan wensen?**

Dan zou ik gaan voor mijn grote
droom: ooit mama worden! Maar
ik beseft dat dit heel moeilijk
zal zijn met mijn ziekte. In mei
2017 kreeg ik de diagnose van
het syndroom van Turner. Dit
merk je vooral in mijn kleinere
gestalte, maar de ziekte is ook
verantwoordelijk voor mijn
hormonale problemen, nood aan
duidelijkheid en structuur, en
mijn trager tempo. Er valt best
mee te leven, maar het vraagt
wel gedurig opvolging. Ik zie
wel wat de toekomst brengt en
probeer er het beste van te
maken.

OP WEG

Een dertigtal mensen van diverse leeftijden en achtergrond die elkaar niet of nauwelijks kennen, een leegstaand pand, twee artistieke leiders en een datum voor een toonmoment... meer was er niet voorhanden bij de start van dit project.

Het streefdoel was: een waardig artistiek eindproduct dat pleegzorg in al zijn diversiteit en complexiteit in de kijker zou zetten. Tevens hoopten we daarbij om ook banden te kunnen smeden tussen de deelnemers. Banden waarin we elkaar wortels en vleugels zouden geven én ontvangen. Het groepsproces was dus minstens even belangrijk als het artistieke eindproduct.

Een impressie...

het doel is wel rechte,

ma de weg mjèstal krom

YURI

Het gesprek met Yuri vindt plaats op een zomeravond in het huis waar hij samen met zijn partner Ragel en zijn twee pluskinderen (zes en drie jaar) woont. Ragel is een enthousiaste deelnemer aan het project. Het artistieke werken trekt Yuri minder aan. In gesprek gaan over zijn kijk op pleegzorg ziet hij wel zitten. Ietwat onwennig en gespannen verwelkomt hij mij. De ontvangst is hartelijk. De koffie en chocolaatjes staan klaar. En hij heeft nog snel opgeruimd en gestofzuigd voor ik kwam. Hij heeft getwijfeld of hij dit gesprek wel wou doen. Enerzijds wil hij dat de lezer ook de kant van een ouder in een pleegzorgsituatie leert kennen. Maar anderzijds blijven de frustraties rond de start van de pleegplaatsing tot op vandaag hangen en hij wil niet dat die zijn beeld over pleegzorg al te negatief kleuren.

Kun je even kort jullie pleegzorgsituatie beschrijven?

Mijn zoontje is zes jaar en verblijft al sinds hij één is bij mijn toenmalige schoonmoeder. Kort na de geboorte kwam het tot een breuk tussen de mama van M. en mij. Een woelige periode in mijn leven. Er was nog een moeder-kindopname om mama te ondersteunen in de zorg voor M., maar dit bleek niet voldoende. Omdat ik die periode elke dag op en af naar Gent ging om hen te bezoeken, verloor ik mijn werk. Ze vonden dat ik te veel verlof nam. Als ik terugblik is dit een periode in mijn leven waarin ik veel verloren ben.

Reeds van voor de geboorte van M. was de jeugdzorg betrokken en werd er gesproken over een uithuis-

plaatsing. Mijn grote frustratie is dat ik als papa naar mijn gevoel weinig betrokken ben geweest bij de beslissingen die toen genomen werden over M. Ik had het gevoel dat er vooral met zijn mama en haar familie werd gepraat en dat ik hierbij over het hoofd werd gezien als vader, terwijl ik altijd zorg heb willen opnemen voor hem. Akkoord, ik heb het ook niet altijd gemakkelijk gehad, maar ik blijf erbij dat ik meer kon en wou betekenen in het leven van mijn zoon.

Ondertussen verblijft M. al vijf jaar bij zijn oma en heb ik maandelijks een bezoekmoment van anderhalf uur. Tot op vandaag blijf ik vragende partij om hem meer te zien, zodat ik mijn band met hem kan verstevigen.

Hoe ervaar je de pleegplaatsing op vandaag?

Beter dan het vroeger is geweest. Mijn leven is in ieder geval een stuk stabiel geworden. Vooral de steun van Ragel zorgt ervoor dat ik stappen heb gezet in hoe ik omga met de hele situatie. Zonder haar zou ik rapper vervallen in de extremen: berusten in hoe het is of me verliezen in de strijd. Zij tempert me hierin. (lacht)

Vroeger vrat ik mezelf op van frustratie, wilde het gerecht inschakelen, schopte wild om me heen. Maar dat leverde weinig op. En in mijn moedeloosheid ging ik dan helemaal achteruit leunen. Ragel helpt me om blijvend duidelijk maken dat ik graag meer zorg wil opnemen in het leven van M. zonder mezelf te

verliezen in frustratie. Geduldig het proces lopen en blijvend communiceren met iedereen en vertrouwen op datgene wat we zelf samen aan het uitbouwen zijn. Al moet ik zeggen dat ik merk dat Ragel mijn frustratie nu ook méér en meer begint te voelen (Lacht).

Die kwaadheid komt en gaat in vlagen. Het ene moment heb ik het gevoel dat ik die 'strijd' nooit ga winnen en me neer zal moeten leggen bij het feit dat ik mijn zoon slechts één moment in de maand kan zien. Het andere moment flakkert de hoop weer op en wil ik volop gaan voor een intensievere band met mijn zoon.

Verder kan ik me wel eens ergeren aan de traagheid waarmee alles verloopt in de hulpverlening. Ik ben vragende partij om stappen te zetten in het uitbreiden van de bezoeksregeling, maar zo werkt het natuurlijk niet. Ondertussen besef ik wel dat er heel wat zaken zijn om rekening mee te houden bij zo'n beslissing en dat vraagt wel wat tijd om dat af te stemmen op elkaar. Dat geduld én dat blijvend communiceren is niet altijd gemakkelijk, maar ik denk dat ik daarin wel gegroeid ben. Ook het feit dat je alles moet vragen aan een hulpverlener is niet altijd evident. Maar ik heb gelukkig een goeie band met mijn begeleidster. Ik voel me wel gehoord, al mag het voor mij gerust wat sneller gaan. (Lacht)

Wat vind je het moeilijkste aan een pleegplaatsing?

Zonder twijfel het gemis aan een intense band met M. Zeker nu ik met de kinderen van Ragel ervaar hoe dit kan zijn, besef ik dat ik dit heel graag zou willen met mijn eigen zoon. Ook al weet ik dat de zorg voor hem niet altijd makkelijk zou zijn. M. heeft

immers extra zorgnoden, hij heeft autisme. Maar ik zou heel graag meer betekenen in zijn verdere leven, ook al zal die zorg altijd gedeeld moeten worden met professionele ondersteuning én met zijn grootmoeder met wie hij sowieso een band heeft opgebouwd.

Maar ook het samenwerken met pleegouders, in dit geval zijn grootmoeder, is niet altijd simpel. Mijn band met zijn oma is doorheen de jaren wat verbeterd, al blijft zij hopen dat het ooit weer goed komt tussen haar dochter en mij. Maar dat is voor mij een afgesloten hoofdstuk.

Wie of wat is belangrijk in je leven?

Er zijn wel wat mensen die toch een echte steun voor me zijn. Mensen die er zijn voor mij op momenten dat ik het moeilijk heb. Maar ook mensen die me ten gepaste tijde een schop onder mijn kont geven, zoals Ragel doet. (Lacht) Dat heb ik nodig.

Daarnaast heb ik één heel goeie vriend die veel betekent voor mij. En sinds kort heb ik na een periode van 10 jaar opnieuw contact met mijn broer en zus. Ik hoop die banden in de komende jaren opnieuw wat te kunnen aanhalen. En uiteraard zijn ook de drie kinderen belangrijk voor mij. Ik geniet van de band die ik met hen kan opbouwen.

Welke boodschap zou je willen geven aan (kandidaat-)pleegouders?

Heb oog voor de kant van ouders! En respecteer ook hun ideeën en kijk op de zaken. En vooral: blijf spreken met elkaar. In het heetst van de strijd is

dat het moeilijkste dat er is, maar nadien heb je toch geen keuze... je moet verder met elkaar. Dus, even laten afkoelen en dan gewoon weer verder samen. Het is verleidelijk om de boel op te blazen, maar daar bereik je niets mee, niet voor jezelf, en al zeker niet voor het pleegkind.

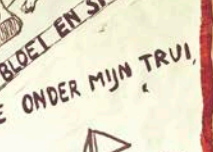
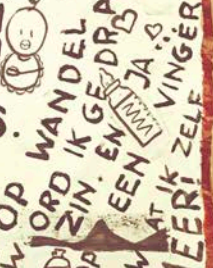
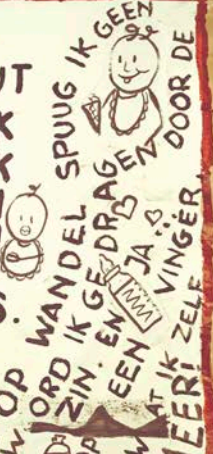
Hoe kijk je naar de toekomst?

Ik droom ervan om wat vaker een gezin te vormen met Ragel en de drie kinderen. We plannen verbouwingen in ons huis en zouden graag drie kamers voorzien zodat ook M. hier soms deel kan uitmaken van ons gezinsleven. Maar ik zou eigenlijk al heel tevreden zijn met kleine stapjes... hem wat meer zien, eens een uitstapje doen samen.

Als je één wens zou mogen doen, wat zou je dan wensen?

Dan zou ik graag van nul terug kunnen herbeginnen in mijn leven. Ik denk dat ik dan andere keuzes zou maken. Aan de andere kant, ik voel me op vandaag wel gelukkig, en misschien zou ik Ragel niet kennen als alles anders zou zijn gegaan. Dus, misschien is het ook wel goed zoals het loopt. Maar mijn zoon meer zien zou sowieso nog dat extra vleugje vreugde aan mijn leven geven.

IK VOEL ME NIET GOED EN WEET NIET WAAROM
IK SPUUG DE ZIEL UIT M'N LIJF EN NIEMAND
WEET WAAROM. Z' E DUWEN EEN TUUT
IN MIJN MOND MAAR WAT MOET IK
DAARMEE? Z' E WILLEN DAT IK
EET. MAAR IK ZOU NIET WETEN
HOE: Z' UIGEN LUKT ME NIET!
Z' E GEVEN ME SONDEVOEDING
VIA EEN BUISJE IN MIJN
IK HOEF GEEN ETEN, DUS
SPUUG OP MEZELF, OP AL LES EN OP
IEDEREEN! EN DAN
ONTDEK IK DE
TRUCK:
DRAAG ME IN EEN DRAAGDOEK MAAR... DAG NA DAG W
DRUPPEL! DUS VELEN CRISPL
VELE STERKE ARMEN VAN MIJN CRISPL
IK ONTDEK NIEUW DE ZUIGTRUCK: EN DAN OP EEN ZUIGFLES. ALLES W
DAN OP EEN TUUTJE EN VAN, DUS IK SPUUG NIET MEER!
DRINK BEN IK GONT ENT VAN, DUS IK SPUUG NIET MEER!
IK VERHUIS NAAR MIJN POP GAAT
SO ZIJN WE ALTIJD MET TWEE! RARA, HOE KWAM IK OP DAT IDEE?

KRIJGT HAAR
RAPPORT OP
SCHOOL. ZE IS FIER
OP HAAR RESUL-
TATEN. ZE TOCHT
RAP-
AAN

IK BEN
14 ANS
OP M
ZATEN WE TE DANSEN
ENTE

MAMA IK PLEEG
zijn

OUDEERS. ODK ZIJ IK KREOG EEN
BLIJ EN FIER. LIESJE
VRAAGT OM HAAR RAPPORT

BERICHTJE VAN MAMA
MAMA MIN

TE ONDERTOKENEN. PLEEGMAMA STELT
VOOR DAT ZE HAAR RAPPORT MEENEENT ALS
ZE OP BEZOEK GAAT NAAR MAMAE.
MAMA ONDERTOKENT
HET EN DIT

IK WOON
BIJ MAMA.
MAMA KOMT
TE OVERLIJDED

IS BLIJ DAT ZE
MAG DOEN. ZO VOELT
ZE ZICH TOCH WAT MEER
MAMA VAN HAAR
DOCHTER. DAT VER-
ZACHT DE PIJN
EEN BEETJE.

KEIK MAMA

EN IK BIJ
PAPAWONEN.

BEST
IK
NU
EN

URDT
OMA

EN.

DE WERK...
DE WERK...
DE WERK...

DE WERK...
DE WERK...
DE WERK...

DE WERK...
DE WERK...
DE WERK...

RIK & KRISTIEN

Rik en Kristien zijn ondertussen al 13 jaar pleegouders. Ze rolden eerder toevallig in het hele pleegzorgverhaal. Toen er op de school waar Kristien werkt dringend een plaatsje werd gezocht voor een vijfjarig meisje, sprongen ze zonder twijfel in het pleegzorgbad. Voordien hadden ze het al eens overwogen, maar door de dringendheid van deze vraag was er geen tijd meer om lang na te denken. Het meisje bleef anderhalf jaar bij hen en keerde daarna terug naar haar ouders. Maar na deze ervaring wilden Rik en Kristien zich verder engageren als pleegouders. Zo kwam K. als zesjarig meisje in december 2014 in hun gezin. En ze is er nog steeds...

Wat motiveert jullie om pleegouders te zijn?

Kristien: Kinderen zijn kwetsbaar en ze zijn de toekomst van onze maatschappij. Hun kindertijd is een belangrijk fundament om de rest van hun leven op verder te bouwen. Toch zijn er heel wat kinderen bij wie die tijd niet zo goed verloopt. Als je dan iets kunt doen dat binnen je mogelijkheden ligt, dan vind ik dat je dat moet overwegen.

Rik: Iets doen voor anderen, bijdragen aan een betere wereld; het zijn allemaal mooie idealen, maar pleegzorg is voor mij echt iets heel concreet dat een groot verschil kan maken in iemands leven. Mensen zeggen wel eens: "één mens helpen in de wereld, wat betekent dat?", maar ons engagement kadert binnen een organisatie die ervoor zorgt dat veel kinderen worden geholpen. Daardoor hebben we wel het gevoel

bij te dragen aan iets dat er echt toe doet. En we voelen dat we gesteund worden in dit engagement. Niet alleen door ons eigen netwerk, maar ook door de pleegzorgdienst. Want het loopt niet altijd over rozen, hé.

Wat is het mooiste aan pleegzorg?

Rik: Recent hadden we een ervaring die mij heel erg raakte. Onze eerste pleegdochter die anderhalf jaar bij ons verbleef toen ze vijf was, werd onlangs achttien jaar. Na haar vertrek bij ons voelden we dat haar papa liever niet wou dat er contact was met ons. Om haar niet in een lastig parket te brengen, hebben we dat gerespecteerd. Voor haar achttiende verjaardag stuurden we haar een berichtje. Niet lang daarna kwam ze eens langs. Een heel fijne avond waarop we echt konden bijpraten. Wat me toen raakte in het gesprek was hoeveel ze nog wist van die periode en welk positief gevoel ze had overgehouden aan die tijd. Ondanks haar jonge leeftijd én de relatief korte periode dat ze bij ons verbleef, konden we blijkbaar toch iets betekenen voor haar.

Kristien: Een kind of jongere mogen begeleiden op hun levenspad en laten uitgroeien tot wie ze zijn, dat is het mooiste dat er is.

En wat is het moeilijkste aan pleegzorg?

Kristien: Eén van de moeilijke dingen sluit aan bij wat ik zonet zei. Je begeleidt een kind of jongere

op hun weg naar volwassenheid. Bij een pleegkind is dat toch net wat meer zoeken dan bij je eigen kinderen. Eigen kinderen zijn spiegels, je ziet er veel van jezelf in terug: karakter, waarden en normen, interesses,... Bij een pleegkind kan je sommige dingen moeilijker plaatsen. Ik weet niet of dit raar klinkt, maar je voelt ergens wel dat ze andere genen hebben. Ik vind het onze opdracht om onze pleegdochter te helpen haar eigen weg te vinden en haar manier van zijn te respecteren, ook al is die 'anders'. Ik denk dat dit ook voor haar soms moeilijk is om dit 'anders zijn' te voelen.

Rik: Aan de andere kant mogen we dat 'anders zijn' ook niet overroepen. Het blijft een kind opvoeden en daarin verschilt het niet van het opvoeden van je eigen kinderen. Ook met onze eigen kinderen doorzwommen we wel eens moeilijke watertjes en wisten we het soms ook even niet meer. In die zin voel ik geen verschil met onze eigen kinderen; we zien onze pleegdochter even graag.

Kristien: Dat klopt! Alleen groei je als ouder met je eigen kinderen van in het begin mee met je kind. Je leert je kind 'lezen' van kleins af en groeit in die ouderrol. Onze pleegdochter kwam bij ons toen ze zes jaar was. En ergens voel je wel dat je die eerste zes jaar als ouder gemist hebt en dat het dus wat meer tijd vraagt om het kind te begrijpen.

Wie of wat is belangrijk in jullie leven?

Rik: In de eerste plaats ons gezin. Pleegzorg is ook een engagement waar we echt als gezin hebben voor gekozen. Onze eigen kinderen waren al half en half

het huis uit toen we gestart zijn als pleegouders, maar toch vonden we het belangrijk dat zij zich hier ook konden in vinden. En dat was zeker het geval! Zonder die gedragenheid zou het moeilijk zijn. Maar ook onze vriendenkring. We voelen echt wel steun in wat we doen en dat maakt ons sterker. En ook mijn werk is een steunbron. Ik geef les in OKAN (Onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers). Die gasten boven zichzelf doen uitstijgen, daar geniet ik oprecht van.

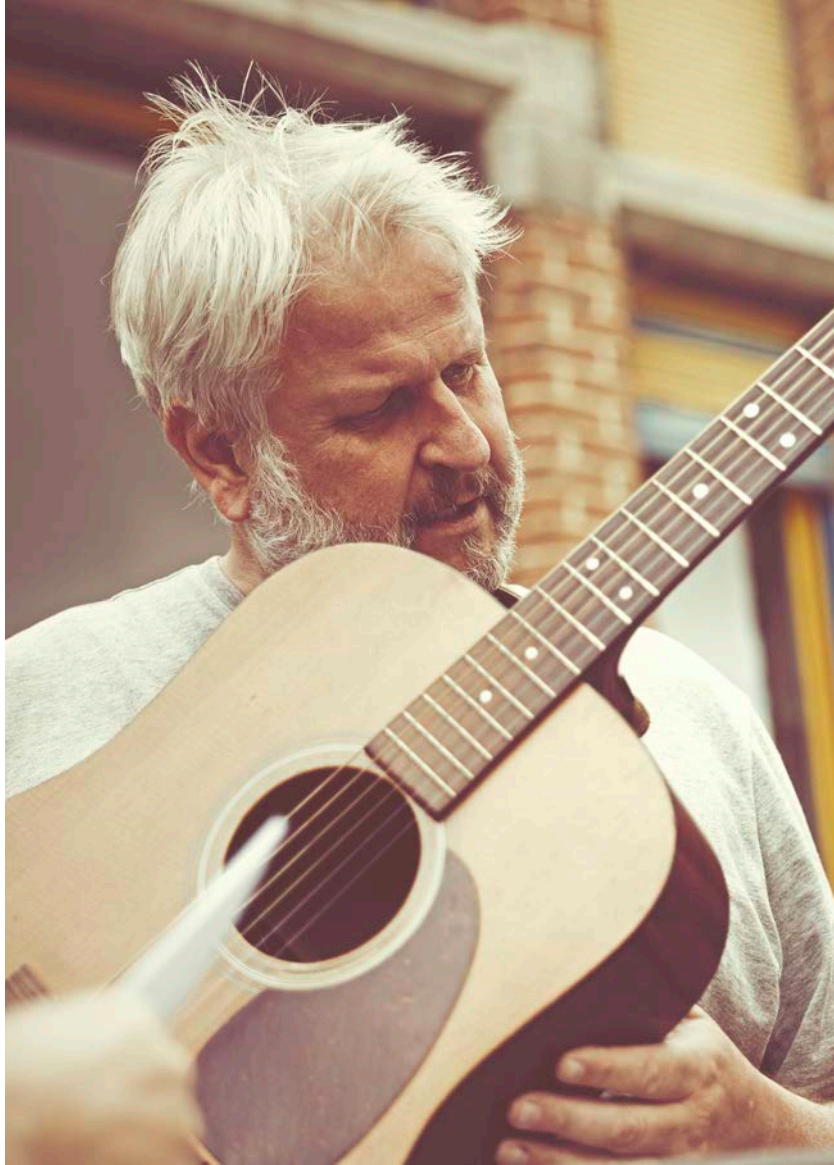
Ook jij Kristien, werkt in het onderwijs...

Kristien: Klopt. Ik geef les in het eerste middelbaar beroepsonderwijs. Best wel een pittige job, maar ook daar komt het op hetzelfde neer: je zaait iets en als dat tot bloei komt, dan geniet je daar van. Op het moment zelf voel je niet altijd dat je iets kunt betekenen, maar als leerlingen dan op het einde van een schooljaar komen zeggen dat ze je zullen missen, dan besef je wel dat je toch iets kon bijdragen aan hun groeiproces.

Welke boodschap zou je geven aan mensen die overwegen om aan pleegzorg te doen?

Rik: Laat je niet afschrikken door verhalen. Wij hebben het gevoel dat er met veel aandacht en zorg gezocht wordt naar een goede match met een pleegkind en dat je daarin als pleegouders echt wel gehoord wordt.

En wees niet bang om te mislukken. Natuurlijk maak je fouten, die maak je ook met je eigen kinderen. Ook met hen weet je niet hoe het zal uitdraaien. Het is dus altijd een beetje springen zonder te weten waar je uitkomt.

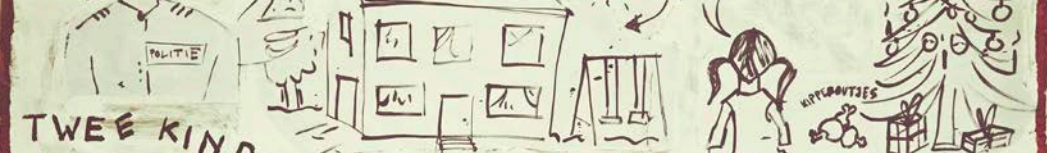
Kristien: Mij lijkt het belangrijk dat je dit engagement echt kunt doen in het belang van het kind, en niet om je eigen behoefte te bevredigen. Het gaat om kansen geven aan een kind.

Jullie waren enthousiaste deelnemers aan het project, zowel het muzikale traject als het inrichten van het pand. Hoe hebben jullie dit ervaren?

Rik: Ja, muziek is mijn ding, hé. (lacht) Daar geniet ik van. Aan de slag mogen gaan met het nummer van Kobe was heel fijn om te doen! En ook de samenwerking met Piet van de opnamestudio om het nummer te mixen was leuk. En dan de zangerepetities... wat is er mooier dan een groep mensen doen zingen? Met als kers op de taart een opname in een echte studio! Een unieke ervaring.

Kristien: Ook het hele proces om tot het toonmoment in het pand te komen was een toffe ervaring. Starten van niets en niet weten waar je naartoe werkt was best wel spannend. Nicolas en Frederic, de artistieke leiders, slaagden er wonderwel in om samen met de groep tot een mooi resultaat te komen. Ook de sfeer in de groep voelde goed. Het horen van elkaars verhaal tijdens de eerste bijeenkomst was best intens. Maar er was een groot respect voor elkaar en het delen van die verhalen werkte verbindend. Voor ons was het ook fijn om dit samen met onze pleegdochter te kunnen doen. Het bood ook openingen voor gesprek. Wij blikken in ieder geval tevreden terug op deze ervaring.

ER WORDT EEN MEISJE GEBOREN IN EEN VER, EXOTISCH LAND. ZE ZEGGEN DAT HAAR
 MAMA VLAAR PA HAAR GEBOORTE STERFT. VAN HAAR
 PA PA IS NIETS GEWETEN. HET MEISJE
 WORDT NAAR BEL GIE GEBRACHT. EEN JEU
 GDRECHTER VINDT DAT ER
 HAAR VERHUIS EEN GE
 VEELT DAT DE POLITIE URTJE IS. HU
 DIE HAAR NAAR BEL HAAR MOET
 EN KONT TERECHT GIE BRACH
 IN EEN JEU
 GD VOOR PAS NA
 ZIENING VOOR EEN
 ERHALF JAAR KRUGT ZE EEN NIEUWE THUIS
 BIJ EEN PLEEGGE
 ZIJN
 DAT

TWEE KINDEREN HEEFT. NET VOOR KERST KAN ZE ER
 HAAR INTREK NEMEN. OP KERST
 WIL ZE DE KIPPEN BOU
 DIE MAKEN ECHTER EERS T JES OP
 DE GROND VOOR ZE T KENNIS
 KUNNEN WOR DEN. UITGEDE
 TER STE RKER WJZ HET MEISJE WOR
 WIE BEN IK? WAAR ER MAAR DE VRAA
 HET ZUN MJN ME OU IS WOR
 MAAR HAAR GEN. WAAR DE JE TELS
 VER BOR GEN. TELS
 AVOND DIENEN
 MET
 EELD
 DT GRO
 BLUVEN:
 ROOTS? WIE
 MET MIJ? HET
 AAN VLEUGELS.
 VOORLOPIG

ELENA & ALISIA

Elena (18 jaar) en Alisia (17 jaar) zijn twee zussen die samen met hun zus Anaika en hun mama deel uitmaakten van de projectgroep. Hoewel hun gezin al zeven kinderen telt, was er nog plaats voor pleegkinderen. Van 2002 tot 2008 en van 2023 tot nu zijn ze pleeggezin. Momenteel verblijven twee pleegkinderen (anderhalf en drie jaar) in hun gezin. Elena en Alisia geven met hun getuigenis een inkijk in hoe pleegzorg kan zijn voor de eigen kinderen van pleegouders.

Waren jullie betrokken bij de keuze om aan pleegzorg te doen? Hoe was jullie standpunt hierin?

Onze ouders hebben ons op voorhand gevraagd wat wij ervan vonden om pleeggezin te worden. We hebben het samen uitvoerig besproken en konden allemaal achter dit idee staan.

Hoe ervaren jullie het om aan pleegzorg te doen met jullie gezin?

Alisia: Voor mij is het pleegzorgverhaal een positief verhaal. Uiteraard zijn er wel eens moeilijke momenten, maar ik heb niet het gevoel dat dit verschillend is van die in andere gezinnen. Ik vind het fijn om in aanraking te komen met veel verschillende situaties.

Elena: Ook ik kijk positief naar ons engagement. Ik vind het leuk om de kindjes een kans te geven om te kunnen opgroeien in een liefdevolle en zorgzame omgeving.

Wat vinden jullie het leukste aan pleeggezin zijn?

Alisia: Voor mij is dat vooral het gegeven dat je nieuwe kinderen leert kennen en hun karakter beetje bij beetje ontdekt. Ik vind het ook hartverwarmend om te zien hoeveel liefde die kindjes zelf geven, ook al ben je geen biologische familie.

Elena: Wij vangen vooral jonge kinderen op. Ik geniet van de omgang met die kleintjes. Hen zien openbloeien is het mooiste wat er is.

Wat vinden jullie het moeilijkste aan pleeggezin zijn?

Alisia: Het moeilijkste vind ik weten dat de kindjes terug naar hun ouders gaan. Dat is heel dubbel, want natuurlijk zijn we blij dat ze terug kunnen. Dat is het doel van pleegzorg. Maar het neemt niet weg dat het afscheid ook steeds een moeilijk moment is.

Elena: Ik vind de moeilijkheden die er soms zijn in de samenwerking met de ouders niet altijd evident. Soms moeten onze ouders dan extra naar de rechtbank om te praten. Die spanning voel je wel in het gezin.

Wie of wat is belangrijk in jullie leven?

Alisia: Mijn ouders en mijn vrienden, omdat die mij altijd steunen. Maar ook mijn hobby's, sport en muziek, zijn belangrijk omdat ik daar rust in vind.

Elena: Ook voor mij zijn dat mijn ouders. Zij luisteren naar mij en steunen me in wat ik doe. Maar ook mijn hond is heel belangrijk voor mij. Die geeft me een bepaalde rust en blijdschap die mensen me niet kunnen geven.

Hoe was het om deel te nemen aan het project?

Alisia: Ik vond het heel tof om deel uit te maken van een groep mensen die allemaal te maken hebben met pleegzorg, al vond ik niet alle activiteiten even tof.

Elena: Het idee van het project vond ik wel tof, maar ik vond het lastig dat het niet altijd voorstelbaar was wat we gingen doen of hoe de bijeenkomsten gingen verlopen. Maar de groep leren kennen en met hen samenwerken was dan wel weer heel leuk.

IK DROOM...
EEN GROTE
VILLA

IK DROOM
GROTER
IK RIJ EN
MET EEN
PORSCHE

IK DROOM
DAT IK WOON BIJ DE
KONING
EN DE KONINGIN

IK WORD EEN
PRINSES

IK WOON IN EEN
KASTEEL

ER
IS
EEN
GROOT FEEST
MET VEEL MUZIEK

MIJN KASTEEL
HEEFT TWEE
TORENS

DE LANGE
TAFEL IS
GEDEKT

EEN ECHE
THUIS

EEN CRISISVRAAG
TIS GANK

HET CRISISGEZIN
BOTSSEN

ZIET HET
ZITEN
ZE GAAN
SAMEN
OP PAD

IN DIT HUISJE IS IEDEREEN
ENTHOUSIAST

IN DIT HUIS
MAG JE DROMEN

IK WIL HIER
NIET WEG IK
DOE ALS OF
IK SLAAP

VOLGENDE
STOP?
NIEUW PLEKJE:
CRISISGEZIN ZORGT VOOR EEN
WARME OVERDRACHT

VOORZIENING
BOTSSEN

LOS LATEN
IS MOEILIK

MAMA
MOEST
HARD ZOEKEN

MAAR
VOND

HAAR
PLAATSJE

23 DECEMBER 2014 - VANDAAG

TJIE. ZES JAAR

ZIENING.
WE HET
CH WAS
UIT
EEN
WA
TE
KO
MET
ZON
TW

DE GROTE DAG... ONGEZIN BREIDT UIT
WE KUNNEN HAAR OPHALEN
MORGEN IS HET PRECIES NEGEN
TELEFOONTJE KREGEN DAT EEN
NEGEN MAANDEN KONDEN WE VER
KIJKEN NAAR VANDAAG. HET DUURDE
KLEIN HOOPJE MEISJE
NEN, ZE STAAT GE
WA
M
ST
ONS
GOED
VFELEN, OP NIEUW AFSCHIED NEMEN... DE HOEVEELSTE
KEER IS DIT AL IN HAAR KORTE LEVENTJE? DE
HARTELIJKE KOKKIN STAAT IN HET DEURGAT
OM HAAR UIT TE WUIVEN. ZE KIJKT ACHT
ER ZICH EN ZWAAIT TERUG. NOG EENS
EN WE ZIJN REEDS HAAR VIERDE STEK.
DOOR DESKUNDIGE JELG

MET EEN DOCHTER
IN DE VOOR
MAANDEN DAT
MOGELIJKE MAT
WACHTINGSVOL
WE ZIJN ER...

WAT TELANG... KOMT BIJ ONS
PAKT EN GEZAKT
OP ONZE
ZE MAG MEE
WAT ONS EERST
TOEE LEEK, DOET ONS
AFSCHIED NEMEN... DE HOEVEELSTE
KEER IS DIT AL IN HAAR KORTE LEVENTJE? DE
HARTELIJKE KOKKIN STAAT IN HET DEURGAT
OM HAAR UIT TE WUIVEN. ZE KIJKT ACHT
ER ZICH EN ZWAAIT TERUG. NOG EENS
EN WE ZIJN REEDS HAAR VIERDE STEK.
DOOR DESKUNDIGE JELG

AFSCHIED... ZES JAAR IS ZE PAS
KAN ZE DIT ALLEMAAL AAN? TELKENS WORDT
RECHTERS EN HULFVER
BE

DELHAIZE

SLIST WAT
WAS ZE NIET BETER IN DE
DAAR KENT ZE IEDEREEN,
ER GELIEFD, IS
KEN WE HAAR NIET
LIEU? ZAL ZIJ
WIJ ONS VOORGE
RUGREIS NAAR
RIT. MET EEN
ONS VROLIJKE STEMMEN

VOOR
ZE HAD
DIT HET BESTE VOOR HAAR?
WEG UIT HAAR VERTROUWDE
ZICH OIT KUNNEN HECHTEN?
STELD HADDEN ALS EEN VROLIJKE
HUIS, IS EERDER EEN STILLE ONZEKERE
GROTE KROP IN DE KEEL PROBEREN WIJ
HET IS IMMERS EEN VROLIJKE MOMENT...?
WIKT NAAR DE KREEFTEN IN HET AQUARIUM EN
VINDT DAT ONZE GEKOCHTE ARTIKELLEN AAN DE KASSA VERDER ROLLEN OP
DE TRANSPORTBAND, NOG NOOIT GEZIEN... WE KOMEN VOORBIJ DRIESMULC... ONZE KLEINE DOCHTER
DIE NET LEERDE LEZEN, KON DIT LEZEN! HET DUURDE WEL... EVEN
WIJ DIT ONTDEKTE HADDEN. INMIDDELS ZIJN WE BIJNA
JAREN

WE STOPPEN IN DELHAIZE
WAAR ZE HET GEWELDIG
DE TRANSPORTBAND, NOG NOOIT
DIE NET LEERDE LEZEN, KON DIT
WIJ DIT ONTDEKTE HADDEN.

TIEN MOOIE
REEDS SAMEN

JAAR VERDER
LEEFDEN WE
ZIJN SAMEN
TELKENS W
N, MAAR NU
GEZIN EEN GOE
HAAR IEDERE DAG EEN STUKJE MEER
HET WORTELN EN GELOVEN ERIN DAT HAAR VLEUGEL
LUK AAN STERKER WORDEN

GEVALLEN EN
EER OP
GELOOF
DE KEUZE
GROEIEN EN
BLOEIEN. NU
OM UIT TE VLEIGEN

ESSO

VOOR
TIEN
BE

WE
ZIJN
GESTAA
IK ER ROTS VAST IN DAT ONS TLEEG
IS GEWEEST
VOOR HAAR, WE ZIJN
IS ZE NOG AAN
S ZO GELEIDE

ANNELIEN

Annelien is 26 jaar en werkt ondertussen al ruim drie jaar als pleegzorgbegeleidster. Na haar studies kleuteronderwijs en haar eerste onderwijservaringen, vatte ze nog een tweede studie aan als bachelor in de sociale readaptatiewetenschappen. In het onderwijs vond ze de focus iets te eenzijdig gericht op intellectuele ontwikkeling. Ze miste de voeling met de bredere leefwereld van het kind en besliste om voor de sociale sector te kiezen en te werken met kinderen, jongeren en gezinnen die op hun parcours wat extra hulp kunnen gebruiken. De vacature van pleegzorg sloot perfect aan bij wat ze wou en dus startte Annelien in juli 2021 als pleegzorgbegeleidster.

Als ik aan jou vraag om aan een buitenstaander uit te leggen wat de job van pleegzorgbegeleidster inhoudt, wat zou je dan antwoorden?

Dat is geen simpele opdracht, maar ik doe een poging (lacht). Als pleegzorgbegeleidster bied ik ondersteuning aan pleegkinderen of -jongeren, hun ouders én hun pleeggezin om ervoor te zorgen dat het pleegkind goed kan opgroeien. Ik ga op weg met alle betrokkenen en zoek samen met hen naar de juiste ondersteuning die nodig is om het kind alle ontwikkelingskansen te geven. Je probeert als begeleider verbindend te werken tussen die betrokkenen en samenwerking te stimuleren. Een goeie portie bemiddelingsvaardigheden kun je dus zeker gebruiken. Het is in ieder geval een heel gevarieerde job.

Wat vind je het mooiste en het moeilijkste aan de job van pleegzorgbegeleidster?

Voor mij is één van de mooiste aspecten van de job het in gesprek kunnen gaan met kinderen en jongeren, ook al gaat het vaak over moeilijke en emotioneel beladen thema's. Luisteren naar hen en samen op zoek gaan naar wat helpend kan zijn, geeft me veel voldoening.

Ook als de samenwerking tussen ouders, pleegouders en hulpverleners goed verloopt en je kunt samen een proces lopen waarin je voelt dat er gedeelde zorg voor een kind kan gerealiseerd worden, dan kan ik daar oprecht van genieten. Maar tegelijkertijd is het mooiste ook net het moeilijkste van deze job (lacht). Al die behoeften en verlangens van betrokkenen op elkaar afstemmen en mensen laten samenwerken met de neuzen in dezelfde richting is echt geen evidentie!

Een ander moeilijk aspect van de job is dat je soms echt op grenzen botst! Complexe situaties waarin je voelt dat het hulpverleningssysteem tekort schiet, kunnen je als hulpverlener soms moedeloos maken. Je beseft dat je niet de zorg kan bieden die je zou willen bieden en dat kan heel frustrerend zijn. Een heel mooi moment in het project trouwens was dat wij als hulpverleners deze kant inbrachten en dat het de groep was die ons corrigeerde en aangaf dat we niet uit het oog mogen verliezen wat we wel kunnen doen. Dat klopt! Pleegzorgsituaties begeleiden is lang niet altijd makkelijk, maar soms ontstaan er ook

ongelooflijk mooie dingen die dan weer veel voldoening geven. Die kleine succesjes zijn misschien groter dan we soms denken en dat probeer ik voor ogen te houden.

Wie of wat is belangrijk in jouw leven?

Op professioneel vlak is een goed team waarop ik kan terugvallen en dat mee helpt om moeilijke situaties te dragen echt broodnodig!

Op persoonlijk vlak zijn het vooral vrienden en familie die belangrijk zijn. Ze bieden me de juiste omgeving om bij te tanken. Daarnaast is ook tijd en ruimte om tot rust te komen op mezelf nodig. Muziek en wandelen in de natuur zijn daarvoor mijn favoriete bezigheden.

Als pleegzorgbegeleidster heb jij heel wat van het artistieke project mee ervaren. Je werkte mee aan de beeldverhalen én maakte deel uit van het pleegzorgkoor. Hoe heb je dit ervaren?

Ik was erg geprikkeld bij de voorstelling van het project omdat het verbinding maakt met alle actoren van pleegzorg. Als pleegzorgbegeleidster heb ik vaak het gevoel iets verder te staan van de dagdagelijkse pleegzorgrealiteit. Dit project gaf me de kans om die verbinding wat te versterken. Door samen te werken aan een gemeenschappelijk doel en hierdoor veel met elkaar te praten en samen bezig te zijn, voel je dat je iets opbouwt met de deelnemers. Zo is er één van de jongeren die ik begeleid die ook deelnam. De autoritjes samen en het samen schilderen waren echt zinvol, zeker omdat het op dat moment geen makkelijke

periode was voor die jongere. Het is toch een ander soort contact dan dat je bijvoorbeeld een gesprek voert over een bezoekenregeling.

Uiteraard was het ook een tijdsinvestering. De bijeenkomsten gingen door op zaterdag en kwamen dus bovenop fulltime werken. Daar voelde ik wel dat het zoeken was naar een evenwicht. Je blijft tenslotte met het werk bezig en de tijd om 'op te laden' schiet er wat bij in.

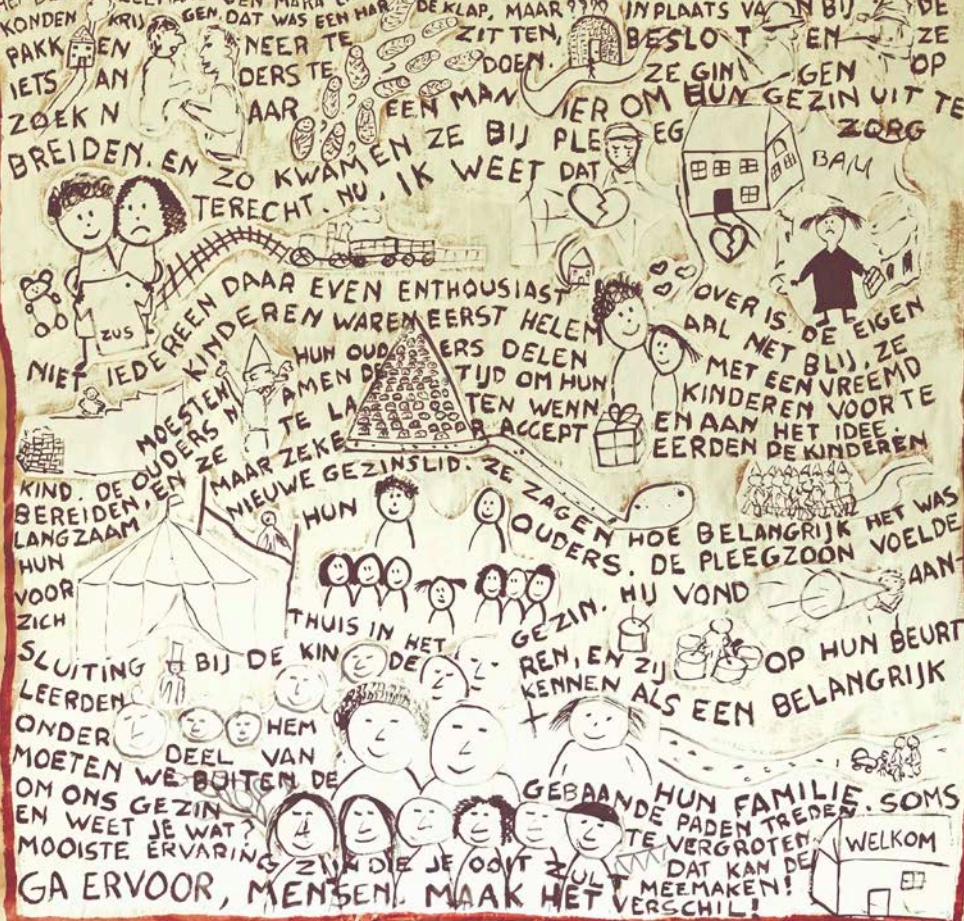
Het was ook uit mijn comfortzone stappen, maar dat is soms niet slecht (lacht).

HET BEGON ALLEMAAL TOEN MARA EN SANDER ONTDEKTE DAT ZE GEEN EIGEN KINDEREN MEER
KONDEN KRIJGEN. DAT WAS EEN HARDE KLAP, MAAR IN PLAATS VAN BIJ DE
PAKKEN EN NEER TE ZITTEN, BESLOOT ZE
IETS AN DERS TE DOEN. ZE GINGEN OP
ZOEKEN AAR EEN MAN IER OM EUN GEZIN UIT TE
BREIDEN. EN ZO KWAMEN ZE BIJ PLEEG EG ZORG
TERECHT. NU, IK WEET DAT BAL

NIET IEDEREEN DAAR EVEN ENTHOUSIAST
KINDEREN WAREN EERST HELEM AAL OVER IS. DE EIGEN
HUN OUDERS DELEN MET BLIJ, ZE
AMEN DE TIJD OM HUN MET EEN VREEMD
TE LAATEN WENNEN. KINDEREN VOORTE
MOESTEN MAAR ZEKE R ACCEPT EN AAN HET IDEE
KIND. DE OUDERS EN ZE NIEUWE GEZINSLID. ZE ZAGEN HOE BELANGRIJK HET WAS
BEREIDEN, EN HUN OUDERS. DE PLEEGZON VOELDE
LANGZAAM HUN VOOR ZICH AAN

SLUITING BIJ DE KIN DE REN, EN ZIJ
LEERDEN HEM DE KENNEN ALS EEN BELANGRIJK
ONDER DEEL VAN MOETEN WE BUITEN DE
OM ONS GEZIN EN WEET JE WAT? MOOISTE ERVARING ZIJN DIE JE OOK ZULT MEEMAKEN!
GA ERVOOR, MENSEN. MAAK HET VERSCHIL!

GEBAADE HUN FAMILIE. SOMS
PADDEN TREDEN TE VERGROTEN
DIE DAT KAN DE WELKOM

ELKE OCHTEND BRENGT MIJN PLEEGZUSTE

EEN GLIMLACH OP MIJN GEZICHTEN VULT
 ZE MIJN HART MET WARMTE, NAARDOOR
 PLEEGZORG EEN ONVERNODIG BARE BRON VAN LIEFDE
 IS IN MIJN LEVEN.

IK BEN MAARTEN
 VERHUID NAAR EEN
 EN NONKEL

BIJ MIJN MAMA LOOPT HET MOEILIK
 ANDER LAND. WAAR NAAR TOE? EN MIJN PAPA IS
 ZWAAIEN. OEF! ER IS EEN PLAATSJE VOOR
 MIJ! IK MERK DAT ER VEEL MUREN
 RONDOM MIJ EN DE MUREN
 EN AL DIE OVERLEGGEN.
 DE MENSEN
 MET MIJN
 DE BALLE. IK KAN
 DE MUREN ZIJN ER MOG
 EN NONKEL KAN OLVEN
 ZIE IK NIET MEER.
 OF BEGELEIDSTER MET WIE IK VOETBALDE. IK ZWAAIDE!

ZIJN TUSSEN ALLE MENSEN
 HULP DIE IK NODIG HEB. OM
 DOOR BREKEN SAMEN
 VAAK PLEEGZORG BEG
 DAN OOK OVER MIJN GEVOELENS PRATEN
 STEEDS WAAR DOOR IK NIET LANGER BIJ TANTE
 PLEEGZORG STOPT. MIJN BEGELEIDSTER
 EEN HELE TIJD LATER WANDELDE IK OPEEN MARKT. WIE ZAG IK DAAR?

STOP

Met wat achtergrondinformatie over pleegzorg én verhalen van pleegzorgactoren trokken we naar zanger-liedjesschrijver Kobe Sercu. We stelden hem de vraag om een pleegzorglied te maken met als titel 'Wortels en vleugels' waarin de diverse perspectieven van al die betrokkenen een plaats kregen. Enkele weken later leverde Kobe een pareltje af.

Pleegvader Rik maakte een arrangement zodat het nummer met de deelnemers aan het project meerstemmig zou kunnen worden ingezongen. Een heus pleegzorgkoor was geboren. Onder muzikale leiding van Rik vond een viertal repetities plaats om daarna met zijn allen de studio in te duiken. Een spannende en unieke ervaring voor de meesten van dit gelegenheidskoor.

Via de QR-code kun je zowel het oorspronkelijke nummer als de ingezongen versie met de deelnemersgroep nog eens opnieuw beluisteren. Emma Dehaene zorgde voor een passend filmpje bij het nummer.

PLEEGZORGLIED WORTELS & VLEUGELS

(Tekst & Muziek: Kobe Sercu, Arrangement: Rik Lefevere)

'k Ben u niet vergeten, 'k wil u nie verliezen
De stempel da'k drage kleurt alles da'k doe
't was hier veel te moeilijk, ik koste niet kiezen
Ik wille allene het beste voor joe

Misschien is 't dan beter om liefde te delen
ik lope de schuld en de schaamte voorbie
maar ik kanne't niet helpen, ge zit in mijn kleren
ik hope da'j soms nog kunt peizen an mie

Wortels en vleugels...

Soms ben ik onzeker, a'k joe hore zuchten
A'j zoekt naar de katte da'k ik kieke uit den boom
Ik kan u niet beloven, da'k niet meer ga vluchten
Da'k nie meer ga zoeken naar andere droomn

De geur is hier anders, 't geluid komt van verder
De lucht is ier lichter, der is warmt' in joen huis
Ik komme van elders, ik wacht ip het keren
Mag ik ier nog wa bluve, hier voele'k mie thuis

Wortels en vleugels...

Ken j'ook dat gevoel da'je peist dat uw leven
Zo simpel niet is of da't anders kost gaan
Misschien is het doel d'r van dat wiets kunnen geven
En da we d'r toch voor mekaar bluve staan

Oes arms staan open, ook al he'j nie gekozen
Het doel is wel rechte, maar de weg meestal krom
Ge waart goed vertrokken, maar dan liep je verloren
Vertelt ons het wachtwoord, voor bie joe te komm'n

Kom hier aan oes tafel, d'r is hier nog plekke
Voor 't zekerste hén we de stoel'n nog geteld
Is't waar doet uwe rugzak nog zeer aan joen nekke?
En he'je ooit al aan iemand joen zorgen verteld?

Wortels en vleugels...

Mag ik met u meegaan, ik kenn'ier wa bane
Ge zijt niet allene, kom leun maar up mie
Maar ga'j 't mie vertellen, a'k u niet goed hore
A'k neffest u lope maar u niet goed zie

Wortels en vleugels...

Ken j'ook dat gevoel da'je peist dat uw leven
Zo simpel niet is of da't anders kost gaan
Misschien is het doel d'r van dat wiets kunnen geven
En da we d'r toch voor mekaar bluve staan

Wortels en vleugels...

KOBE

Kobe Sercu is sinds kort pleegzorger voor zijn volwassen broer, maar is ook zanger-liedjesschrijver. Hij ging aan de slag met onze vraag om een lied over pleegzorg te maken.

Hoe was het om aan deze opdracht te werken?

Nieuw! (lacht) Jullie 'opdracht' sprak me meteen wel aan! Ik vond het eervol om met jullie schitterende titel 'Wortels en Vleugels' iets te doen. Een cadeau eigenlijk. Niet alleen omwille van de artistieke of creatieve uitdaging, maar ook en vooral omdat jullie een hoopgevende en positieve boodschap te vertellen hebben. Daar werk ik heel graag even aan mee. Mensen die de wereld mooier maken, daar heb ik een boontje voor. Wannes Capelle heeft groot gelijk, als hij zingt "t Is nog al nie naar de wuppe"... Laat ons voortdoen!

In hoeverre kende je de pleegzorgwereld op het moment dat je die vraag kreeg? Is je beeld veranderd na deze opdracht?

Ik vond de vraag fijn, maar uiteraard ook wel spannend. Want, eerlijk, ik kende de wereld van pleegzorg niet écht. Ik had er wel al verhalen over gehoord. Goede vrienden van ons verlenen met hun gezin crisisopvang voor baby'tjes en hele jonge kinderen die nood hebben aan een warm en veilig nest. Zij vertellen ons wel vaker over hun nieuwe (tijdelijke) pleegkindjes. Wat een engagement! Daar heb ik ongelooflijk veel bewondering voor. Hun verhalen

toonden me voor het eerst en van wat dichterbij de realiteit van pleegzorg.

Ik kreeg bij de vraag om een lied te maken meteen ook heel wat toelichting, informatie en verhalen vanuit verschillende perspectieven mee om rustig eens te lezen. Erg inspirerend was dat! Ik kon er woorden en zinnen in horen die het concept 'pleegzorg' vertellen maar ook vertalen naar hoe dit in de realiteit voelt.

Dit leerde me ook dat pleegzorg veel ruimer is dan ik eerst dacht. En dat alle betrokkenen gehoord en gezien mogen worden!

Ondertussen ben je zelf ook pleegzorger van een volwassen pleeggast, je broer Sebastiaan. Kun je hier wat meer over vertellen?

Ik kom zelf uit een heel warm en groot gezin. Dat was óók weer zo'n cadeau voor het leven. De kans krijgen om mooie herinneringen te maken is niet voor iedereen een evidentie. En we kregen een ontzettend mooi voorbeeld van zorgzaamheid met onze ouders. Vooral onze moeder was op dat vlak bijzonder. Ze was voor heel veel mensen in de buurt een toeverlaat. Mijn tweelingbroer Sebastiaan kreeg als kleine jongen de diagnose van autisme. Toen (in de jaren 70 van vorige eeuw) was autisme nog weinig gekend. Het zoeken naar gepaste zorg moet voor onze ouders, maar ook voor onze broer zelf, moeilijk zijn geweest.

Ondertussen is een hele weg afgelegd. Mijn broer krijgt professionele ondersteuning bij het wonen en werken. Hij heeft een fijne job als dagbesteding en wordt door De Kade in Varsenare ondersteund waar hij doorgaans woont en verblijft.

Maar af en toe wil hij ook nog kunnen thuis komen bij zijn familie. Zijn "warmste netwerk", zoals hij het zelf noemt. Tot voor kort was die thuis onze ouderlijke woonst, bij ons pa. Maar sinds vader vorig jaar is verhuisd naar een assistentiewoning en hij de zorg voor onze broer meer en meer 'delegeert' naar de 'jongere generatie', is Sebastiaan bij ons gedomicilieerd. Wanneer hij om diverse redenen niet in Varsenare overnacht, staat zijn bed dus nu bij ons thuis en helpen wij waar we kunnen.

En Pleegzorg ondersteunt ook dat stukje zorg! Ik geef toe: de intensiteit van onze 'zorgverlening' is uiteraard véél beperkter dan het engagement dat zoveel pleegouders of pleegzorgers dagelijks opnemen. Maar de kleine, bescheiden en voorzichtige aanwezigheid of bereikbaarheid van de mensen van Pleegzorg is deugddoend en bemoedigend.

Wie of wat geeft jou als mens wortels?

Het belang van goede grond, basisveiligheid, liefde, ... kan niet worden overschat. We hebben elkaar nodig om 'mens' te zijn. Dat is kwetsbaar, maar ook ontzettend mooi!

Ik zag onlangs een citaat passeren dat dit mooi illustreert: "Your surroundings do matter" bij een foto van een fruitschaal waar één beschimmeld stuk fruit de andere vruchten had aangetast. Dat lijkt een

pessimistisch beeld, maar het werkt natuurlijk ook omgekeerd: een warme, liefdevolle omgeving creëert ook warme en liefdevolle mensen.

Dat we zorgen voor voedsel, een bed en een dak voor wie dat niet zelf kan doen, lijkt me evident. Maar het is even evident dat we ook zorg dragen voor emotionele wortels, liefde, verbinding. Wat een cadeau om te krijgen, maar ook om te geven!

En wie of wat geeft jou vleugels?

Mensen die bemoedigen. Die je doen geloven dat " 't nog niet al naar de wuppe is ", die luisteren naar jouw dromen, en die stillletjes of uitbundig supportereren voor de dingen die jou energie geven. Mensen die inspireren en de passie aanwakkeren. Mensen die duwtjes geven, en schouders. Mensen die je doen geloven in jezelf, vooral op die momenten waarbij je de moed dreigt te verliezen. Die ruimte maken voor jouw mislukken, en kansen om te herbeginnen.

En dat hoeft niet met grote woorden of bestudeerde zorgprotocols... Wat je daarvoor vooral nodig hebt is liefde. Het belangrijkste in een mensenleven. Dat hebben we van ons moe geleerd!

Je bent ook actief in een band samen met je broers. Jullie duiken in oktober de studio in voor jullie nieuwe album. Het nummer 'Wortels en vleugels' krijgt hierop ook een plaats. Wat was de reden om dit mee op te nemen?

Het nieuwe album "Nie Van Mie" is een verzameling van nieuwe eigen nummers, maar ook enkele 'covers'... (vertalingen van bekende of minder bekende nummers naar het West-Vlaams).

'Wortels en Vleugels' vind ik persoonlijk erg goed passen op het nieuwe album: het is in het West-Vlaams (zoals al mijn liedjes), maar vooral draagt het bij tot de positieve vibe die ik graag bezing. En in alle bescheidenheid: ik vind het gewoon ook een steengoed nummer. (lacht)

DEELNEMERS

Algemene projectleiding: Pleegezorg West-Vlaanderen, team Ieper

Artistieke leiding: Frederic Dehaut en Nicolas Van Elslander

Artistieke uitwerking pand: Séverine Biskri, Hannah Cappon Kesey Carpels, Olivia Da Silva Lemos, Ragel Debraeve, Auke Decoster, Tine Deroo, Tinne De Smet, Anaika Desmit, Alisia Desmit, Elena Desmit, Inaya Desmit, Annelien De Westelinck, Typhaine Francois, Jolien Goethals, Natalie Hoornaert, Marie-francoise Laroye, Rik Lefevere, Ann-Sofie Michem, Rebecca Perneel, Janne Putman, David Robert, Kristien Staessens, Cindy Tack, Melanie Timperman, Luc Timperman, Marcel Vandecasteele, Mieke Vanhoudt

Tekst en muziek pleegzorglied 'Wortels en Vleugels': Kobe Sercu

Arrangement en koorleiding: Rik Lefevere

Pleegezorgkoor: Fauve Agbemadon-Sekpla, Hanou Agbemadon-Sekpla, Hannah Cappon, Kesey Carpels, Irmgard Denys, Tinne De Smet, Anaika Desmit, Alisia Desmit, Elena Desmit, Annelien De Westelinck, Drieke Hanssens, Natalie Hoornaert, Rik Lefevere, Kristien Staessens, Jeroen Vandamme

Filmpje: Emma Dehaene

Fotografie: Dieter Procureur

Grafische vormgeving: Simon De Backere

PR en communicatie: Nelle Devisscher, Femke De Lameillieure, Melanie Louagie

Organisatorisch team: Hannah Cappon, Olivia Da Silva Lemos, Tine Deroo, Tinne De Smet, Annelien De Westelinck, Anneleen De Witte, Rebecca Ferkioui, Typhaine Francois, Jolien Goethals, Melanie Louagie, Ann-Sofie Michem, Sylvie Nutten, Rebecca Perneel, Cindy Tack

Deze partners gaven dit project wortels en vleugels

Geluidsstudio VMSound Ieper, Aveve Ieper, Gemeente Zonnebeke, De Lork in Kemmel,
Theo De Smet, Meubelen Defossez in Wervik, Pol Vandaele

Bedankt!

VU Pleegzorg West-Vlaanderen vzw - Moorseelesteenweg 133, 8800 Roeselare
www.pleegzorgwestvlaanderen.be - ondernemingsnummer 0535592230 - RPR Gent, afd. Kortrijk

het mooiste wat je een kind kunt geven,
zijn wortels en vleugels

Johann Wolfgang von Goethe, 1749-1832